

คำวินิจฉัยที่ ๘/๒๕๕๐

เรื่องพิจารณาที่ ๒๖/๒๕๔๘

คณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

วันที่ ๒๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

เรื่อง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๔
หรือไม่

ศาลฎีกาส่งคำร้องของผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๓๒๓/๒๕๔๖ หมายเลขแดง
ที่ ๕๗๓/๒๕๔๖ ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านโพธิ์ โจทก์ นายสมศักดิ์ โรจนสถาพรกิจ
จำเลย ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐
มาตรา ๒๖๔ ว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ชัดหรือแย้ง
ต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘
และมาตรา ๖๔ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง สรุปได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านโพธิ์
เป็นโจทก์ฟ้องนายสมศักดิ์ โรจนสถาพรกิจ พนักงานส่วนตำบลของโจทก์ เป็นจำเลยต่อศาลแขวงสุพรรณบุรี
โดยกล่าวหาว่าจำเลยกระทำความผิดทางวินัยขาดราชการติดต่อกันเกิน ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร
และโจทก์มีคำสั่งไล่ออกจากราชการแล้ว จึงฟ้องเรียกเงินที่จำเลยได้รับไปในขณะที่ยังดำรงตำแหน่ง
พนักงานส่วนตำบลของโจทก์ จำนวน ๕๗,๘๕๗.๒๘ บาท จำเลยให้การว่า ไม่ได้กระทำความผิดวินัยขาดราชการ
ติดต่อกันเกิน ๑๕ วัน คำสั่งของโจทก์ให้ไล่ออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
ส่วนเงินเดือน ค่าเช่าบ้าน และค่าตอบแทนเลขานุการ คณะกรรมการบริหารเป็นเงินที่จำเลยเบิกจากโจทก์
ในขณะที่จำเลยปฏิบัติหน้าที่ราชการ การที่โจทก์มีคำสั่งไล่ออกจากราชการโดยให้มีผลย้อนหลัง

เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องเรียกเงินดังกล่าวคืนจากจำเลย ศาลแขวงสุพรรณบุรี มีคำพิพากษาในประเด็นที่เกี่ยวกับคำสั่งของโจทก์ที่ไล่จำเลยออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ว่าไม่ปรากฏข้อเท็จจริงจากการนำสืบของจำเลยเรื่องการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษของโจทก์หรือ การดำเนินคดีต่อศาลปกครองเพื่อเพิกถอนคำสั่งนั้น จึงต้องฟังว่าจำเลยไม่ได้ดำเนินการเพื่อเพิกถอน คำสั่งของโจทก์ คำสั่งดังกล่าวย่อมยุติและเป็นที่สุดแล้ว ถือว่าจำเลยกระทำผิดวินัยฐานขาดราชการ เกินกว่า ๑๕ วัน จริง และคำสั่งของโจทก์ที่ไล่จำเลยออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย และประเด็นเรื่องโจทก์มีสิทธิเรียกร้องเงินพร้อมดอกเบี้ยคืนจากจำเลยหรือไม่ว่า ระหว่างการสอบสวน ข้อเท็จจริงโจทก์ไม่ได้ตั้งฟ้องราชการหรือให้จำเลยออกจากราชการไว้ก่อน เมื่อจำเลยกลับมาปฏิบัติหน้าที่ ราชการก่อนมีคำสั่งไล่ ออก จำเลยย่อมมีสิทธิเบิกเงินเดือน ค่าเช่าบ้าน และค่าตอบแทนเลขานุการ คณะกรรมการบริหารของโจทก์ได้ แม้โจทก์จะมีสิทธิไล่จำเลยออกจากราชการย้อนหลังไปจนถึงวันละทิ้ง หน้าที่ราชการก็ตาม แต่ทั้งนี้ต้องไม่เป็นการทำให้เสียประโยชน์ตามสิทธิโดยชอบธรรมของจำเลย สิทธิการได้รับเงินเดือน ค่าตอบแทน และเบิกค่าเช่าบ้านของจำเลยก่อนที่โจทก์จะมีคำสั่งไล่ ออกนั้น ถือว่าเป็นสิทธิโดยชอบธรรมของจำเลย โจทก์ไม่มีสิทธิเรียกเงินพร้อมดอกเบี้ยคืนจากจำเลย พิพากษายกฟ้อง

จำเลยอุทธรณ์คำพิพากษาศาลแขวงสุพรรณบุรี ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ตรวจสอบนวนประชุมปรึกษาแล้ว เห็นว่า โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยคืนเงินเดือน ค่าเช่าบ้าน และค่าตอบแทน เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง จำเลยไม่ต้องคืนเงินดังกล่าวให้แก่โจทก์ การที่จำเลยอุทธรณ์ว่าคำสั่งของโจทก์ที่ไล่จำเลยออกจากราชการ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แม้หากจะฟังได้ดังที่จำเลยอุทธรณ์ ก็ทำให้ผลของคำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไป แต่ประการใดไม่ อุทธรณ์ของจำเลยจึงไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง พิพากษายกอุทธรณ์ของจำเลย

จำเลยยื่นฎีกา ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ คัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ และยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ได้แย้งว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง จำกัดสิทธิและเสรีภาพของจำเลย โดยกำหนดให้ศาลอุทธรณ์มีอำนาจไม่รับวินิจฉัยกรณีที่เห็นว่าจะต้องด้วย บทบัญญัติดังกล่าว ทั้ง ๆ ที่จำเลยได้ต่อสู้ว่าคำสั่งของโจทก์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นคำสั่งที่ขัดหรือแย้ง ต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ รวมทั้งละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพของจำเลย โดยศาลชั้นต้นได้ชี้สองสถาน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘๓ ซึ่งถือเป็นประเด็นข้อพิพาทและจำเลยได้ยกขึ้น เป็นประเด็นข้อต่อสู้ในศาลอุทธรณ์แล้ว ดังนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕

วรรคหนึ่ง จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๔ และขอให้ศาลฎีกาส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔

ศาลฎีกาพิจารณาคำร้องของจำเลยแล้ว เห็นว่า เมื่อจำเลยได้แย้งว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๖๔ และไม่ปรากฏว่าเคยมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น จึงให้รอการพิจารณาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นของจำเลย ดังกล่าวไปเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง

ศาลรัฐธรรมนูญรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๘ คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณา คณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ประกาศให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลงเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ และให้ศาลรัฐธรรมนูญสิ้นสุดลงพร้อมกับรัฐธรรมนูญ ภายหลังมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๙ โดยมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้บรรดาการใดที่มีกฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ หรือ เมื่อมีปัญหาว่ากฎหมายใดขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ให้เป็นอำนาจของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ และมาตรา ๓๕ วรรคท้าย ให้โอนบรรดาอรรถคดีหรือการใดที่อยู่ในระหว่างการดำเนินการของศาลรัฐธรรมนูญ ก่อนวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ มาอยู่ในอำนาจและความรับผิดชอบของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

ประเด็นที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัยเบื้องต้นมีว่า จำเลยได้แย้งว่าประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๔ แต่ขณะนี้รัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดบังคับไปแล้ว คณะตุลาการรัฐธรรมนูญยังต้อง วินิจฉัยปัญหาตามข้อโต้แย้งของจำเลยหรือไม่

คณะตุลาการรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว เห็นว่า จำเลยยื่นคำร้องขอให้ส่งข้อโต้แย้งว่ากฎหมาย ที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญไปให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ขณะที่จำเลยยื่นคำร้องนั้น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

ยังมีผลใช้บังคับ หากบทบัญญัติแห่งกฎหมายตามข้อโต้แย้งของจำเลยขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ บทบัญญัติดังกล่าวย่อมเป็นอันสิ้นผลบังคับและมีผลให้ไม่อาจนำมาใช้บังคับแก่คดีของจำเลยซึ่งยังไม่ถึงที่สุด ดังนั้น คณะตุลาการรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคำร้องดังกล่าว

ประเด็นที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัยตามคำร้องมีว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๔ หรือไม่

พิจารณารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กร ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพ ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ เป็นการบัญญัติรับรองสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดแจ้ง โดยปริยาย หรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครองและผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมาย และการตีความกฎหมาย มาตรา ๒๘ เป็นบทบัญญัติที่รับรองให้บุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตนได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน รวมทั้งยินยอมให้บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้เพื่อใช้สิทธิทางศาล หรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้ และมาตรา ๖๔ เป็นบทบัญญัติที่ให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของทหาร ตำรวจ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ พนักงานส่วนท้องถิ่น และพนักงานหรือลูกจ้างขององค์การของรัฐ ให้สามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป เว้นแต่ที่จำกัดในกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการเมือง สมรรถภาพ วินัย หรือจรรยาบรรณ สำหรับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่จะยกขึ้นอ้างในการยื่นอุทธรณ์นั้น คู่ความจะต้องกล่าวไว้โดยชัดแจ้งในอุทธรณ์และต้องเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ทั้งจะต้องเป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยด้วย” เป็นบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการอุทธรณ์ ซึ่งคู่ความหรือผู้ที่เกี่ยวข้องที่ต้องการใช้สิทธิอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นต้องปฏิบัติ ทั้งนี้ก็เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดี

ของกลุ่มความและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกคน ซึ่งถูกโต้แย้งสิทธิหรือหน้าที่ หรือมีกรณีที่จะต้องใช้สิทธิทางศาล โดยทั่วไป โดยอุทธรณ์ทุกฉบับต้องระบุข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ยกขึ้นอ้างอิงโดยละเอียดและประเด็นที่จะตั้งในชั้นอุทธรณ์ต้องเป็นประเด็นที่ว่ากันมาแล้วโดยชอบและถูกต้องตามกระบวนการพิจารณาในศาลชั้นต้นโดยศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายนั้นด้วยจะตั้งประเด็นขึ้นใหม่ไม่ได้ ส่วนหลักเกณฑ์ที่ว่า การอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายจะต้องเป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัย นั้น คำว่า ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายไม่เป็นสาระ คือ ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ไม่เป็นข้อเท็จจริงหรือไม่เป็นประโยชน์แก่คดี หรือไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาของศาล ถ้าปัญหานั้นถึงศาลอุทธรณ์จะหยิบยกขึ้นมาวินิจฉัยก็ไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป ปัญหานั้นไม่ถือว่าเป็นปัญหาหรือข้อที่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัย แต่อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติดังกล่าวเป็นเพียงการจำกัดข้อความที่จะอุทธรณ์ว่า ต้องอยู่ภายในขอบเขตที่กฎหมายกำหนด แต่มิใช่บทบัญญัติเด็ดขาด เนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคสอง บัญญัติว่า “ถ้าคู่ความฝ่ายใดมิได้ยกปัญหาข้อใดอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนขึ้นกล่าวในศาลชั้นต้น หรือคู่ความฝ่ายใดไม่สามารถยกปัญหาข้อกฎหมายใด ๆ ขึ้นกล่าวในศาลชั้นต้น เพราะพฤติการณ์ไม่เปิดช่องให้กระทำได้ หรือเพราะเหตุเป็นเรื่องที่ไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติว่าด้วยกระบวนการพิจารณาชั้นอุทธรณ์ คู่ความที่เกี่ยวข้องย่อมมีสิทธิที่จะยกขึ้นอ้างซึ่งปัญหาเช่นนั้นได้” บทบัญญัติดังกล่าวเป็นข้อยกเว้นของมาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง โดยให้สิทธิแก่คู่ความที่จะยกปัญหาบางอย่างขึ้นมาอุทธรณ์หรือฎีกาได้แม้จะมิได้ว่ากันมาแล้วในศาลชั้นต้น บทบัญญัติมาตรา ๒๒๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งจึงเป็นการให้สิทธิแก่คู่ความในการต่อสู้คดีอย่างเท่าเทียมกัน โดยต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์แห่งการอุทธรณ์ตามที่บัญญัติไว้ดังกล่าว ทั้งนี้ เพื่อให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ดำเนินไปด้วยความรวดเร็ว โปร่งใส และเป็นธรรม และเพื่อมิให้ปัญหาข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ไม่เป็นสาระต้องเข้าสู่กระบวนการพิจารณาของศาลอันจะทำให้กระบวนการพิจารณาของศาลต้องล่าช้าไม่เป็นประโยชน์ต่อคู่ความในทางคดีอันเป็นการคุ้มครองสิทธิของบุคคลซึ่งเป็นคู่ความในคดี กับทั้งเพื่อมิให้เป็นการประวิงคดี ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง จึงมิได้เป็นบทบัญญัติจำกัดสิทธิของบุคคลหรือทำให้คุณค่าของความเป็นมนุษย์ด้อยลงแต่อย่างใด และเป็นบทบัญญัติที่ผูกพันองค์กรผู้ใช้อำนาจอธิปไตย และองค์กรอื่นของรัฐในการใช้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว บทบัญญัติมาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง

ให้สิทธิบุคคลในการฟ้องและต่อสู้คดีในศาลได้ อีกทั้งเป็นการให้สิทธิแก่บุคคลทั่วไปซึ่งรวมทั้งบุคคล
 ผู้เป็นทหาร ตำรวจ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ พนักงานส่วนท้องถิ่น และพนักงานหรือลูกจ้าง
 ขององค์การของรัฐ ในการต่อสู้คดีอย่างเท่าเทียมกัน เพียงแต่ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไข
 ที่กำหนดไว้เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมเท่านั้น

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะตุลาการรัฐธรรมนูญจึงวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมาย
 วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
 พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๔

นายปัญญา ถนอมรอด

ประธานคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

นายอักษราทร จุฬารัตน

รองประธานคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

หม่อมหลวงไกรฤกษ์ เกษมสันต์

ตุลาการรัฐธรรมนูญ

นายสมชาย พงษ์ธา

ตุลาการรัฐธรรมนูญ

นายธานีศ เกศวพิทักษ์

ตุลาการรัฐธรรมนูญ

นายนุรักษ์ มาประณีต

ตุลาการรัฐธรรมนูญ

นายจรัญ หัตถกรรม

ตุลาการรัฐธรรมนูญ

นายวิชัย ชื่นชมพูนุท

ตุลาการรัฐธรรมนูญ

